

ваше да го пише; колкото пакъ при туй да ли ще ся пише прѣдъ или слѣдъ л и н. пр. въ рѣчь-тѣ: *плн, пѣлн, пѣлн* или и оттука ще ся изхвърли, чекаме рѣшеніе отъ учени-тѣ ни. Мѣжду двѣ съгласни пакъ трѣбва да се употрѣби, ако се не замѣни съ другъж буква: *добри, пѣкль*.

31. Малкия ъ има место както казахме само слѣдъ л и н: *учителъ, пѣнъ*, така и въ м. ч. *учители, пѣно-е-е, трѣнѣ, колѣе* (стр. 145). Така и въ *кланѣмъ се, колѣж, мелѣж, синѣж* и пр. гдѣ-то би ъ стоѣлъ вмѣсто *і—ј*. Колкото пакъ при туй: да ли ще се пише слѣдъ или прѣдъ *р*: *крст, кѣрст, крѣст*, или ще се изхвърли и оттука: *крст* — и тука трѣбва рѣшеніе отъ учения нашъ зборъ. Иначе въ: *пѣлтъ, крѣвъ, смрътъ, радостъ-та, властъ-та* (стр. 145) струва гдѣто ъ на край толко, колкото и че не би го имало

32. На стр. 146 рѣчи-тѣ: *мислѣния, Ѳома, Ѳеодоръ, Авини, Бивы* сѣ много досадни за бъл. уста, защото то тѣ не сѣ скроени за гласъ-тъ на Ѳ, както и грѣчки-тѣ не сѣ скроени за *ж*. Слѣдователно трѣбваше Г. Момчиловъ и да не ни донася тѣзи букви. Съ внасяньето на тѣзи буква Г. Момчиловъ ъ пожелалъ да убогати, види се, българска-та азбука както и Г. С. Верковичъ съ донасянето на Сръбски-тѣ букви: *ѣ* (керѣ) и *ѣ* (перѣ). Видѣтъ Народне Песме Македонски Бугара, Скупіо Стефанъ И. Верковичъ у Београду 1860.

33. *ий, ѣй* въ *ветѣй, самѣй* (стр. 142), божій днешній (стр. 142) сѣ съвсѣмъ излишни. Тѣ трѣбва да се замѣнятъ съ чисто *и*.

33. За *ѣ*-то Г. Момчиловъ ъ трѣбвало да каже чи си измѣнява въ тѣзи три гласа: въ *е* въ Западнѣ Българинѣ, въ *ѣ* въ источнѣ Българинѣ, и въ *ѣ* въ Македонинѣ. Така рѣчь-та *мѣко* гласи: *мѣко, мѣлко и мѣко*. А че се измѣнена и въ *и*: дивойка (виждъ: Народне Песме Македонски Бугара. Скупіо Стефанъ И. Верковичъ. У Београду 1860).

34. На стр. 140 Г. Момчиловъ признава, чи имаме и гласъ *ѣ*, па най добръ ъ било да ъ увелъ *ѣ*-то, а не да се мѣчатъ *дѣ*-цата при готовъ гласъ да се учятъ гдѣ трѣбва *ѣ*-то да се изговаря е, а гдѣ *ѣ*. *ѣ*-то нека си се пише тамо гдѣто му се чуе гласъ-тъ, още и тамо гдѣто ъ старобългарското *ѣ*, както ъ много основно и зобележилъ Г. Момчиловъ на стр. 140 подъ забѣл.

35. Буква-та *ж* Г. Момчиловъ употрѣбѣва добръ гдѣто ъ въ старобългарския езикъ. Но не можемъ удобри като ъ дава иѣсто тамо, гдѣто трѣбва да стои неправилю-то *я* вмѣсто *ѣ*. Оттука се види че Г. Момчиловъ повечето ся основавалъ на практично-то произношеніе. Теоретичнѣ-тѣ потрѣбѣ май не зель въ видѣ. Така той пише глаголи-тѣ: *учѣ* и *ерѣжѣ* въ 3-то л. м. съ *ж* и *ѣж*: *учѣтъ, врѣжѣтъ*. Между това познато ъ чи глаголи-тѣ отъ тази класѣ, формирані съ нуждни-тѣ приставки и вѣтки иматъ това лице въ старобългарския езикъ: *любятъ, стоѣтъ* (виждъ: грам. за старобъл. езикъ отъ Ив. Н. Мемчилова стр. 129)*). И

*) Така и *учѣтъ, врѣжѣтъ* трѣбва да бѣждѣ написани: *учѣтъ, врѣжѣтъ* и то ете отгдѣ: отъ корена *учи*, приставка-та за 3. л. м. *ит* и вѣтка-та за